

Сустрэліся жаночыя лідары

Круглы стол «Сацыяльная палітыка Саюзнай дзяржавы» прайшоў у гарадской ратушы нашай сталіцы. У ім узялі ўдзел актывісткі Беларускага саюза жанчын і рэгіянальнага аддзялення Агульнарасійскай грамадска-дзяржаўнай арганізацыі «Саюз жанчын Расіі» — «Жаночы альянс».

Фота БелТА

— Мы сабраліся, каб абмеркаваць надзённыя пытанні нашага супрацоўніцтва, — сказала першы намеснік міністра аховы здароўя, старшыня Беларускага саюза жанчын **Алена БОГДАН**. — А гэта напрамкі сацыяльнага ўзаемадзеяння і развіцця нашых дзяржаў, накіраванае на кожнага чалавека, на забеспячэнне мер сацыяльнай падтрымкі сем'яў, у тым ліку маладых, а таксама адзіночкі і пажылых людзей.

Беларускім саюзам жанчын і Саюзам жанчын Расіі было падпісана пагадненне аб супрацоўніцтве. **Старшыня Санкт-Пецярбургскага рэгіянальнага аддзялення агульнарасійскай грамадска-дзяржаўнай арганізацыі «Саюз жанчын Расіі» — «Жаночы альянс» Алена КАЛІНІНА** адзначыла, што жанчыны дзвюх краін выступаюць за тое, каб будучыня дзяцей, дзяржаў, народаў была стабільная і прадказальная, каб дабрабыт сем'яў толькі ўзрастаў.

Дзяржаўны сакратар Саюзнай дзяржавы Дзмітрый МЕЗЕНЦАЎ раней, у прывітальным слове да ўдзельніц круглага стала, які праходзіў у Мірскім замку, адзначыў, што Беларусь і Саюз жанчын Расіі з'яўляюцца аднымі з найбольш значных інстытутаў грамадзянскай супольнасці дзвюх краін. Аб'яднанні займаюцца пытаннямі дэмаграфічнай бяспекі, абаронай мацярынства і дзяцінства, традыцыйных сямейных каштоўнасцяў, рэалізуюць перспектывыя праекты, накіраваныя на павышэнне грамадскага статусу, прафесійнай і сацыяльнай актыўнасці жанчын і іх ролі ў палітычным, эканамічным, сацыяльным і культурным жыцці краін.

Дзмітрый Мезенцаў падкрэсліў, што падобныя сустрэчы ўзбагачаюць расійска-беларускія сувязі і садзейнічаюць умацаванню дружбы паміж Беларуссю і Расіяй.

Наталля ТАЛІВІНСКАЯ.

Кінафорум

БЫЦЬ ЧАЛАВЕКАМ — МІСІЯ НА ЎСЕ ЧАСЫ

Фільм «Баявы разлік 41-га».

Актуальныя тэмы, аўтарскі падыход і спроба сказаць пра важнае за чатыры хвіліны — такімі запомняцца два дні VI Фестывалю дакументальнага кіно «Еўразія. ДОС» у беларускай сталіцы. Праводзіцца ён традыцыйна на два гарады: пачаўся 27 верасня ў Смаленску, а завяршыўся ўжо ў Мінску.

Перад стартама кінапаказаў арганізатары і прадстаўнікі журы сустрэліся з журналістамі, дзе падзяліліся ўражаннямі, адзначалі тэндэнцыі кінафоруму, распавядалі пра новаўвядзенні. У прыватнасці, **старшыня журы фестывалю «Еўразія. ДОС» Віталь ТРАЦЯКОЎ** адзначыў, што сярод недахопаў можна вылучыць зацягнутасць некаторых работ, нюансы, якія звязаны з тэматыкай карцін: «З году ў год мы глядзім фільмы пра пустэльнікаў. Але чым яны прыкметныя, незразумела. Хочацца ад такога чалавека пачуць нейкае адкрыццё. Ён жа на зоркі глядзіць, з Богам размаўляе. Аднак нічога такога не чую. Тады навошта вы мяне, гледача, прывялі да гэтага героя?» Ёсць, на думку мэтра, і здабыткі: правільна раскрытае ваенная тэматыка, «калі і Нюрнбергскі працэс, і пачатак вайны, і іншыя падзеі паказаны без пафасу, а праз драму».

Нагадаем, у гэтым годзе арганізатары атрымалі амаль 200 фільмаў-заявак з 21 краіны на ўдзел у кінафестывалі. Але ў канчатковую праграму, якую аўдыторыі дэманстравалі на працягу пяці дзён, увайшло толькі 30 фільмаў з 10 краін, сярод якіх Беларусь, Расія, Армения, Узбекістан, Латвія, Азербайджан і іншыя.

«А ПОТЫМ МЫ ПЛАКАЦЬ ПЕРАСТАЛІ...»

Ці то пандэмія адбіваецца, ці то не самы зручны час сёансаў і тое, што фільмы паказваюць у дзвюх кіназалах паралельна, але нешматлікасць аўдыторыі, якую гэтымі днямі даводзілася назіраць на паказах у кінатэатры «Беларусь», здзіўляла, бо змест кінастужак сапраўды варты ўвагі. Напрыклад, у першы дзень я паглядзела тры работы, і кожная з іх па-свойму кранула і падштурхнула да роздумаў...

Дакументальны фільм «Фаб-зайцы» рэжысёра Марыі Смялковай (Расія) — прапанова згадаць пра той час, калі ў 1940-м з Мінска ў Ленінград паехалі вучыцца ў школы і вучылішчы рамёстваў ФЗА (фабрычна-завадской адукацыі) каля 24 000 падлеткаў з розных куткоў Беларусі. Кожны з іх марыў пра тое, што вернецца дадому запатрабаваным кваліфі-

у памяць пра іх... Кінастужка па выніках конкурсу была адзначана Спецыяльным прызам прадстаўніцтва Пастаяннага камітэта Саюзнай дзяржавы Беларусі і Расіі ў Мінску.

ЛЮДЗІ І ЛЁСЫ

А вось Гран-пры (узнагарода сёлета ўручалася ўпершыню) VI фестывалю дакументальных фільмаў «Еўразія. ДОС» прысудзілі кінастужцы «Рэанімацыя» (2019) расійскіх рэжысёраў Станіслава Ставінава і Андрэя Цімошчанкі (Расія). Карціна распавядае пра дзіцячага ўрача хуткай дапамогі, які вось ужо 10 гадоў ратуе людзей ад смерці. Яго змены часта доўжацца па некалькі дзён. Ён той, хто суправаджае цяжка параненых пацыентаў, якіх перавозыць у бальніцы на санітарных авіялайнерах, што заўсёды з'яўляецца рызыкаўным... Аднайчы яго свет разбурыўся, і мужчына заўважыў, што глядзіць на крук у столі ў здымнай кватэры. Потым ён пакрыў сваё цела татуіроўкамі... Але гэты чалавек быў першы, хто адраагаваў на дзве трагедыі, за якімі ўважліва назіралі па ўсім свеце... І працягваў ратаваць іншых... Фільма няма ў адкрытым доступе, аднак зацікаўлены гледач можа знайсці яго на платформах, дзе праглядаюць магчымы па падпісцы.

У ліку пераможцаў сёлета фестывалю аказаліся яшчэ тры расійскія фільмы: «Калі растае снег» Аляксея Галаўкова, «Паратунак у Космасе» Рамана Нава-

локіна, «Ржэў. 500 дзён у агні» Рамана Гангана, а таксама кінастужка беларускага рэжысёра Аляксандра Ігначкова «Баявы разлік 41-га».

Увогуле, калі гаварыць аб праграме кінафоруму сёлета, то яна атрымалася вельмі разнастайная па тэмах і сюжэтах. Юбілейныя і памятна даты, пандэмія каранавіруса, Вялікая Айчынная вайна і памяць пра яе, што жыве ў пакаленнях, людзі і іх учынкі рознага маштабу — усё гэта знайшло ўвабленне ў прадстаўленых гледачу кінароботах. Так, фільм «Латвія. Прывід акупацыі» рэжысёра з Рыгі Андрэя Якаўлева — спроба расказаць гледачу пра канцэпцыю трох акупацый Латвіі Савецкім Саюзам, якая мае месца ў сучаснай палітыцы балтыйскай дзяржавы. Кінастужка змястоўная, але арыентаваная, як адзначыў і сам рэжысёр, на падрыхтаваную аўдыторыю. Яна дае магчымасць кожнаму ўбачыць і пачуць аўтарскую пазіцыю пераасэнсавання гістарычных падзей, а пасля ўжо самім рабіць высновы альбо шукаць факты і будаваць уласную карціну. А вось кінастужка «90-я. Траўма» (Расія) аўтара Арцёма Вараб'я — сапраўдны зрэз таго перыяду, дзе лёсы людзей і іх умненне не страціць сябе даюць добры эмацыянальны пасыл нам, сучасным гледачам, адносна таго, чаго варта свабода, надзея на заўтрашні дзень, а таксама ўменне быць адданымі сваёй зямлі і не дазволіць нікім перамянама заглушыць голас сумлення і чалавечнасці. Пасля паказу ў адрас

аўтараў кінароботы гучалі папростку ў «заштампаванасці», але гэта можна ім дараваць. Галоўнае, што ад убачанага на экране глядач часам хоць і жахаецца, але не страчвае надзеі на змены да лепшага. Нешта ў душы адгукаецца, нават калі ты не з таго пакалення.

ВАЧЫМА МАЛАДЫХ

— Для мяне вялікая радасць быць тут, бо за час пандэміі гэта першы фестываль, на якім я прысутнічаю фізічна. Раней на некалькіх фестывалях я была ў розных якасцях, але... не выходзяць з дому. Прыемна адзначыць, што з кожным годам кінафорум набірае абароты і пашырае свае межы. Тут адкрываюцца новыя імёны, уладальнікі якіх потым уваходзяць у кіно ўжо як мэтры, — адзначыла **член журы з Казахстана Асія БАЙГОЖЫНА**. — Кропкі ўзаемадзеяння і судакранання ёсць на гэтым фестывалі. Пасля прагляду фільмаў прыходзіць усведамленне, чым жывуць людзі. З'явілася тэндэнцыя здымаць патрыятычныя і асветніцкія фільмы. І, што для мяне асабіста важна, дакументальнае кіно паказвае вобразы часу. Але не хапіла карцін, якія б выклікалі палеміку, дэманстравалі яркую пазіцыю іх аўтараў.

Паказаць сябе чарговы раз змаглі і маладыя дакументалісты. У рамках конкурсу «Еўразія. ДОС. 4 хвіліны» фіналістамі сталі шэсць работ рэжысёраў з Беларусі, Расіі і Армении. А тройку пераможцаў склалі фільмы «Дзверы» аўтараў Хрысціны Даўгалапцавай і Кацярыны Шахаўцовай (Расія), «Час вяртацца дадому» Вольгі Жукавай (Беларусь) і «Нябачны белы халат» Эвеліны Барсегян (Армения). Трэба сказаць, што кожная з заяўленых работ была моцнай, бо ў чатырох хвілінах маладыя рэжысёры-дакументалісты закралі тэмы валанцёрства, захавання памяці Вялікай Айчыннай вайны, спроб адраджаць малую радзіму і здзяйсняць свае мары... Як робяць гэта героі фільма «Час вяртацца дадому» — беларусы, што пераязджаюць у вёску, будуюць стайню і становяцца больш блізкімі да прыроды і зямлі, адчуваючы сябе па-сапраўднаму шчаслівымі... Пасля прагляду застаецца нават крыху расчараваным, што паказалі так мала, а думкі сучасныя і цікавыя. І таму хочацца верыць і спадзявацца, што ў наступным годзе працяг абавязкова будзе!

Алена ДРАПКО.

Фота з сайта eurasiafilm.ru

